

ПІТЕР ПЕН

Дві тіні вилітають з коробки в моїй руці.

Дві тіні.

Це відбувається настільки зненацька, що вони обидві вислизують з моїх рук.

Одна летить ліворуч, зникаючи в гілках Дерева Небуття, а інша — праворуч.

— Прокляття. Ловіть їх!

Хтось праворуч від мене перекидає кілька пляшок з-під алкоголю. Вони з гуркотом падають на підлогу і спиртне розбризкується навсідч.

Листя Дерева Небуття шелестить, а маленькі жучки-піксі блимають із шаленою енергією. Близнюки біжать ліворуч. Ми з Вейном — праворуч.

Я прямую за тінню — мою тінню, адже я впізнаю її де завгодно — за прочинені балконні двері. Вона зникає за кам'яними перилами.

Тримаючись рукою за перила, я теж перестрибую через них і з гучним стукотом приземляюся двома поверхами нижче. Земля віддунує, Загублені хлопці підводять очі від гулянки, коли тінь

проноситься через вогнище, змушуючи вугілля іскритися.

За мить Вейн опиняється поруч зі мною.

— Он там, — каже він, вказуючи на тіні, що звиваються біля кущів руселії.

Клацаю пальцями на Загублених хлопців.

— Ані руш, виродки.

У мене по шкірі повзають мурашки, а шлунок скручується у вузол. Я десятиліттями чекав цього.

Тінь Життя належить мені по праву. Я маю спіймати її. Не знаю, що зі мною станеться, якщо я цього не зроблю.

Ми з Вейном прямуємо за нею, намагаючись оточити її.

Коли наближаємося, темрява здригається. За нами мовчки спостерігають Загублені хлопці, а десь вдалині виють вовки.

Острів знає, що тінь повернулася.

— Якщо я промахнуся, готуйся зловити її, — кажу я Вейну.

— Я знаю, як поводитися з тінню, — відповідає він.

— Твоє чорне око свідчить про інше.

Він супить на мене.

Ми підходимо ближче.

Ще ближче.

Волосся на потилиці й уздовж рук стає сторчма. Я менше ніж за пів метра від неї. Настільки близький, аби отримати те, що належить мені по праву.

У голові відлунює серцебиття, я завмираю, готовий до стрибка в потрібну мить. Тінь моя. Вона буде моєю. Я просто мушу...

Кидаюся на неї. Тінь ухиляється від мене і мчить геть.

— Хай йому! — кричу я, і ми з Вейном кидаємося навздогін.

Ліс розступається перед цією клятою штукою, а листя та гілки чіпляються за моє волосся й сорочку. Ми біжимо за нею до лагуни, далі уздовж берега, потім назад у ліс стежкою, що веде до дороги.

Поки ми біжимо, у мене спирає подих. Піт виступає на лобі та стікає по спині. Я спіймаю її. Я мушу її спіймати.

Ми звернули зі стежки на ґрунтову дорогу, а потім дві милі вниз і...

— Вейне! — кричу я. — Земля закінчується.

— Знаю! — кричить він у відповідь. — Я бачу.

Ми прискорюємо темп. Тінь, мабуть, відчуває нас, бо летить крізь ніч так, наче народжена нічними жахіттями. А може, так і є. Моє особисте жахіття. Тому що нічого не матиме значення, якщо я її не наздожену.

Бісове вікно зачинається, останні метри моєї території скорочуються.

— Вейне!

Він хапає її. Тінь відскакує у протилежний бік, відбиваючись від стовбура дерева. Я хапаюся за повітря, відчуваючи його вагу, його прохолодну ясність. Але я запізнився.

Так близько і водночас занадто далеко.

Тінь ухиляється від мене й кидається геть.

І зникає у темряві території капітана Гака.

Листя Дерева Небуття здригається, коли тінь прослизає між гілками. Жучки-піксі підморгують і згащують.

— Ти її бачиш? — запитує Баш.

— Он там, — відповідаю я.

Тінь згорбилася біля розщелини у дереві.

Якби в мене були крила, я б злетів і схопив її.

Без крил все складніше. Іноді місце, де вони колись були, болить так, ніби вони все ще там, ніби я щойно повернувся після довгого полуденного польоту поміж хмар.

Баш обходить навколо стовбура дерева, його погляд спрямований на навіс просто над нами.

— Як ти хочеш це зробити?

— А хрін його знає.

— Як гадаєш, яка це тінь?

— Моє припущення — Темна. Пен тягтиметься до своєї тіні, можливо, навіть не замислюючись про це.

Баш переходить на нашу мову фей, адже ніхто, крім нас, її не розуміє.

«Якщо ми її спіймаємо», — каже він, не завершуючи думки.

«Знаю», — відповідаю я.

«Думаєш, Пен захоче, щоб хтось із нас заволодів Тінню Смерті?»

«Складно сказати, чого він хоче. А чого хочеш ти?»

Мій близнюк кидає на мене пронизливий погляд.

Якби я або Баш отримали темну тінь, наша молодша сестра Тіллі зненавиділа б нас за те, що ми маємо більше влади. Але вона зробила свій вибір. І побачити її обличчя, коли на острові Неверленд один із нас з'явиться в ролі Темного...

Я посміхаюся, коли в моїй голові лунає голос мого близнюка.

«Давай спочатку її схопимо. Тоді зможемо спланувати нашу помсту.»

Ми наближаємося.

— А якщо один із нас піде нагору? — пропоную я. — Змусимо її спуститися.

— Камінь-ножиці-папір. Хто програє, той і лізе.

Ми все ще стежимо за гілками, аж раптом листя знову затріпотіло і тінь змістилася.

— Поквапся, — кажу йому.

— Я готовий. Чекаю на тебе.

Я пирхаю і вкладаю кулак у долоню іншої руки.

— Камінь, ножиці, папір, — кажемо ми в унісон і відводимо погляд від дерева рівно настільки, щоби побачити, хто переміг.

— Камінь? Серйозно, Баше? — кажу я, сміючись. Я вибрав папір. Баш завжди обирає камінь, бо він передбачуваний. — Схоже, ти лізеш нагору, — кажу я йому.

— Так, придурку, я знаю як працює гра. — Він повертається під одну з нижніх гілок, потім повільно обхоплює її руками, готуючись підтягнутися вгору. У дитинстві ми годинами просиджували на розлогих, покручених деревах лісу фейрі. Ми вилазили нагору, потім летіли вниз і знову вилазили нагору.

— Приготуйся схопити її, — шепоче Баш.

Я згинаю коліна, простягаю руки.

— Звісно, я готовий. Я завжди готовий.

Він підтягується вгору. Гілка прогинається під його вагою. Тінь видовжується на дереві.

— Повільніше, — кажу я йому, слідкуючи за його рухами.

— Я знаю, що роблю.

Тінь тремтить, і гілка здригається. Вгорі, на кроквах даху, голосно цвірінькають папуги, подаючи пронизливий сигнал тривоги.

Баш стає на ноги і низько присідає на гілці, щоб утримати рівновагу, просуваючись на кілька сантиметрів уперед, гучно шкрябаючи кору своїми черевиками. Тінь стискається й гарчить.

— Обережно!

— Я обережний! — шипить він.

Тінь перестрибує на наступну гілку. Баш змінює позицію, а я шмигаю під нову гілку. Якщо мій близьок або я володітимемо Тінню Смерті, все зміниться. Коли наша сестра вигнала нас із двору, ми втратили майже все, що мали. Знову стати могутніми...

Баш притискає тінь до V-подібної гілки. Тінь вібує. Вона налякана?

Або, можливо, вона...

Тінь атакує. З неї лунає глибоке гортанне ревіння, жучки-підкісвилітають з дерева яскравим, неоновим роєм. Папуги моторошно замовкають, а Баш видає вологий, здушений звук.

А тоді я відчуваю запах крові.

Тінь відлітає від дерева саме тоді, коли Баш падає додолу.

— Баше! — я намагаюся зловити його, але не встигаю, і він падає спиною додолу, з горла виривається здавлений хрип.

Все залито кров'ю.

Все, чорт забирай.

— Куди тебе поранено? — запитую я і перелажу через нього. Він стискає рукою шию, поміж його пальців дзюрчить кров, а він намагається вдихнути повітря.

— Дарлінг! — кричу я. — Вінні!

Вона вбігає в кімнату й зупиняється, побачивши кривавий серпанок, що розтікається по підлозі.

— Принеси рушник, — кажу я їй. — Швидше!

Очі Баша широко розплющені, губи заляпані кров'ю. Він намагається мені щось сказати, але не може вимовити жодного слова.

— Ми — принци фей, — кажу я йому. — Фей ніколи не вмирають. Ти чуєш мене?

З куточків його очей котяться сльози, поки він намагається хапнути повітря.

Він — моя половина.

Якщо він помре, я помру разом з ним.

Якщо я в чомусь і впевнений, то у цьому.